

המחיר: 10 ש"ח

גליון מס' 2169

מאורעות

פסחאים וחתים

התחלתי לכתוב

אין לרבין של פולדט! זה אין יבוח

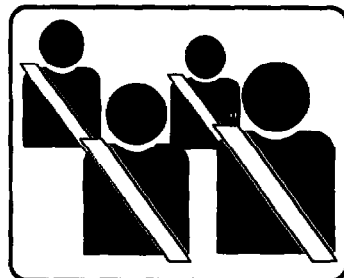

מ - 1.6.93 חובה להיות חגורים גם במושבי האחורי

החובה חלה על מבוגרים ועל ילדים בכל הגילים הנוסעים ברכב פרטי, פרטי דו-שימושי ובמונית (שאינה זוטובוס), ששנת הייצור שלהם היא 1987 ואילך.

מי? מה? ומדוע?

מענה קולי בנושא חגורות בטיחות
לרשותך 24 שעות בטלפון:
80-30-576 (03)

אנחנו משפחה קשורה!

לשכת הפרוטום הממשלתית

גוונים

מנגנון השמדה עצמי

אחד הדברים הממלאים את לבנו גאוה, הוא מספר היהודים תתני פרס נובל, המוענק לאנשים שהגיעו לפסגת ההישג האינטלקטואלי של האדם. כך למשל, ההסתברות של יהודי אמריקני לזכות בפרס נובל גדולה פי 30, ואולי אף פי 40, מן ההסתברות של האמריקני שאינו יהודי לזכות בפרס זה. יחס ההסתברותי מדהים זה, אינו מיוחד רק לחתני פרס נובל, הוא קיים גם לגבי אנשים שהגיעו להישגים מפליגים בתחום המשפט, התקשורת, הכלכלה והאמנות. השאלה המדהימה יותר היא איך קרה שאנו כה חכמים וכה נכונים, ותרומתנו לאנושות במשך שלושת אלפים שנות קיומנו היא כה משמעותית, ואנחנו בקושי שורדים. אך זה שאנו כה עתיקים וכה חכמים ואיננו מונים מיליארד בני אדם ויותר, כמו הסינים, וארצנו אינה משתרעת על מיליוני קמ"ר כיאות לחכמתנו ועתיקותנו. הלא אתה ישמעאל ליצחק, ואיך קרה שהוא מונה 200 מיליון אנשים (כלי להביא בחשבון כמיליארד מוסלמים לא ערבים) ואנו רק כ-12 מיליון; וזאת משתרע על 8 מיליון קמ"ר ואנו על הפנים.

אנו נוהגים להתפאר כי שרדנו בין עמים רבים, אבל בחינה מדויקת תמצא שאין לנו במה להתפאר.

למחיה זו יש הסברים רבים, ויראי שמים יאמרו כי זה רצון הקב"ה, אך אני הולך בדרכו של ה"אור החיים" הקדוש ואיני מסכים לקביעה זו.

ההסבר שלי לפרדוקס הגורל היהודי הוא בקיומו של מנגנון השמדה עצמי הטבוע בתוך המרקם היהודי. מנגנון השמדה, נטייה להתאבדות לאומית, המאזנת את היתרונות העצומים של האדם היהודי ומותירה את העם היהודי במקצב קבוע של עליבות. את עקבותיו של מנגנון השמדה זה, ניתן לחשוף תוך לימוד ההיסטוריה היהודית הארוכה, רבת ההישגים והאסונות. מנגנון השמדה זה, מוסווה תמיד תחת מעטה כבד של טענות סהירות וצדקניות. בדורנו

אין צורך להתאמץ כדי לגלות מנגנון השמדה זה.

הוא פעל ערב השואה, כאשר יהודים לא עלו ארצה, והוא פועל עתה, כאשר אנו נמנעים מלהגן על עצמנו בכל האמצעים העומדים לרשותנו ומתחננים בפני אויבינו שיבואו ליטול את ארצנו.

קריית שמואל (ד"ר) יצחק אבנן

להקיו מעט דם

בהתכנסות של המועצה הלאומית הפלשתינית שנועדה בקהיר לא מכבר, הוצגה מפה המראה כיצד תילחץ ישראל מכל עבר, לאתר שניסוג ר"ל מן הגולן, מיהודה ושומרון ומתבל עזה. חרף גילוי לב זה, נכונה ממשלתנו, תמורת שלום מזויף וערובות אמריקניות, לוותר על החרמון, עיניה של ישראל, אשר ממנו צופה צה"ל על תנועותיו של צבא סוריה וחולש על דמשק. אין ממשלה זו נרתעת גם מרעיון העיוועים של נסיגה מגב ההר, שממנו הותקפנו על-ידי הירדנים, ובלבד שארה"ב תעניק לנו בחסדה את ערבותה.

ב-1938 קיבלה צ'כוסלובקיה ערבויות מבריטניה ומצרפת, שבהן הובטח שהן ייחלצו להגנתה אם - לאחר שהיא תיסוג מחבל הסודטים - תותקף על-ידי גרמניה. למרות ערבותו, לא בוש נוויל צ'מברליין, ראש ממשלת בריטניה, לומר, כאשר אמנם פלשה גרמניה לצ'כוסלובקיה המגומדת: "היעלה על הדעת שנצא למלחמה למען ארץ אשר את שמה אין אנו מסוגלים לבטא?"

נתמול מזלה של כונית ששמה קל להיגוי נוכן שהיא "אגב" משופעת באוצרות נפש אדירים. אילו היתה כונית מוקפת רכס הרים כזה שבו נתברכה ארצנו, לא היה סדאם חוסיין כובש אותה בשש שעות, והיה סיפק בידה לגייס את המילואים (אם היה לה חיל מילואים ראוי לשמו).

מזור ומרגיו לישמוע את ארה"ב קובעת שמרחב גיאוגרפי אינו חשוב בעידן הטילים. הרי היא היא שאימה במלחמה נגד קובה כדי לחסל טילים מתוצרת סובייטית שהיו מכוונים אל דרום פלורידה, טווח של 150 קילומטר, פי שניים מן

פרוגרמה של השמאל שתעביר אותנו לצד הזה של הקו הירוק.

ש. בשעה הזאת, מהו המסר שלך לאנשי המחנה הלאומי?

ת. המשימה הראשונה היא להפיל את הממשלה הזאת לפני 1996. אין לנו האפשרות והפריבילגיה לשבת בצד ולקוות שהדברים לא יתדרדרו במשך תקופה כה ארוכה. האם הליכוד מסוגל למשימה זו? להערכתי, כן. הרוב המכריע של חברי הליכוד לא רוצה לחזור לעידן השביעיות וההתכתשויות, והוא מבין את גודל השעה ואת הנסיבות ההיסטוריות הגורליות. הוא מבין גם את המשימות העומדות לפנינו. הליכוד לא ייגרר לאותה פלגנות ולא יעסוק במאבקי סרק, אלא ירתום עצמו למשימת אלה.

ש. מתיישיבי יש"ע נמצאים בימים אלה בלב

המאבק. מה אתה אומר להם?

ת. ההתיישבות בישי"ע היא בעצם הביטוי המוחשי של מימוש הציונות ומימוש הזכויות. היא עוברת עתה תקופה לא קלה, ואנו מנסים בדרכים שונות להקל על המצוקה. היא עלתה על הקרקע מתוך אמונה, והיא נשארת מתוך תקווה ברורה שמהר מאד תחזור להנהגת המדינה התנועה הלאומית. ההנהגה החדשה תשקה את ההתיישבות במקום לייבש אותה ותעמיק אותה במקום לנסות לעקור אותה. יש לנו מחויבות מאוד עמוקה למתיישיבי ישי"ע. ממשלת השמאל חושבת שניתן לפרור את ההתיישבות, לבודד אותה. גיבשנו את האופוזיציה, את כל הקבוצות והפגלים, את כל המפלגות. בעניין הזה אנו רוצים לאחד את כל הכוחות. זו היתה הדרישה שלי עם בחירתי ליו"ר הליכוד. זה לא רק מאמץ פוליטי אלא גם מסר לאנשים בקו החזית בישי"ע. מסר שאנו לא מפקירים אותם וניאבק בחזית אחת גם למענם וגם למען ארץ ישראל כולה.

אם נתניהו בוחרת הליכוד בדרך הגולה

לא יהיה חורבן נוסף

והחריב את בית המקדש ומשם חזר להומא והקים לעצמו שער ניצחון שיטיל בעיני העולם כולו את הרס הריבונות היהודית לדורות.

אבל כל מי שעמד ליד שער סיוסוס יודע שהמנוחה החקוקה עם באבן מסמלת דווקא את ההיסוד הנצחי. היא מסמלת את העובדה שהעם היהודי שבר את חוקי הבחול של ההיסטוריה הכללית הללו, כפי שנוסחו על-ידי היסטוריונים רבים במאות השנים האחרונות. אומרים בכל אומה, כל תרבות, עוברת תהליך שגוו מואשי ליהיה פריחה קמילה ומות.

אם נחכה מספיק זמן אומרת התיאוריה, זה יקרה לכולם. ואכן זה קרה לאשורים, לבבלים, למרסים, לינונים, לרומים, לביזנטים, לממלוכים, לעותמנים - אפילו לסובייטים.

אבל יש עם אחד, העם היהודי, שספג יותר מכות מכולם, שמהלמות הזמן הלמו בו ללא רחם - ודווקא הוא זה ששבר את כללי ההיסטוריה, כי העם הזה מסרב למות. וסוד החיים שלו קשור באמונתו (בשאיפתו לחזור לארץ אבותיו). אותה תפילה שתייהודים אמרו במאה גלויות, "לשנה הבאה בירושלים", לא היתה אמורה סתמית של עם מובס במקום לדעוך במהלך הזויות, היא הלכה והתגברה עד שהיא הביאה אותנו לארץ הזאת. וכשאנו עומדים כאן בגולה מעל חורבות גמלא, כמעלה היישוב החדש שיש בו לידים יהודים שכתוב בתעודת זכות שלהם, נוכדו בגמלא - הר' יוסף מעגל.

אם המטרה המרכזית של העם היהודי בגלות היתה להחזיר את מה שאבד, הר' שמאז הקמתה של מדינת ישראל מטרתנו היא לשמוע על מה שחוזר. אבל המשימה הזאת אינה יכולה להתבצע רק במונחים של

לא במקרה בחרנו לפתוח את ועידת הליכוד ברמת הגולן. כי המאבק על הגולן הוא התחלתו של המאבק על ארץ ישראל כולה, על מהות הציונות ועל תפיסת השלום שצריכה להנחות אותנו.

בימי קדם היה נהוג להדליק משואה בירושלים ולשלוח מסר לגולן. הערב אנחנו מדליקים משואה בגולן ושולחים מסר לירושלים. והמסר הוא: חזרו לגולן שלא על מנת לעזוב אותו. התבססנו בגולן שלא על מנת להפקיר את ביטחון המדינה. הקמנו כאן התיישבות על מנת שלא להחריב אותה.

שלוש פעמים חרב היישוב היהודי בגולן בבית ראשון - עם הגליית שבטי גד, ראובן וחצי המנשה. בבית שני - עם דיכוי המרד הגדול על-ידי הרומאים וקרב הגבורה בגמלא. והחורבן השלישי והאחרון - עם הכיבוש הערבי כמאה השביעית שייבש ועקב את היישובים היהודים בגולן. אותם ישובים שבהם נכתב התלמוד, כמו בבית הכנסת כאן בקצרין (ועל זה אומרים חיים "ששח סורתי"). אני רוצה לומר לכם בערב זה, יום השנה העברי העשרים ושש למלחמת ששת הימים:

לא ניתן את ידיו לחורבן נוסף. נמשך לפתח את ההתיישבות היהודית בגולן, כמו גם בתחומי שומרון ועזה.

נאבק על שלום אמת, בלי לוותר על מחוזות מורשתנו וביטחוננו. הגולן הוא סמל, הוא מיקרו-קוסמוס של ההיסטוריה היהודית: של חורבן וגלות, של שיבה ותקומה. לכן לגמלא, לשביל יהודי אל העיר, תקראו עם בלחות המתכת את הקטעים מאת יוסף בן-מתתיהו, כיצד צד סיוסוס על העיר והמריע אותה בקרב דמים נורא. ומכאן עבר לירושלים

טריטוריה של כלכלה או של צבא. בראש ובאשונה היא דורשת דווקא העמקה של השורשים הרוחניים, אמונה בעדקת דרכנו, ובזכותנו לחזור ולהתחיל בארץ אבות. המאבק שלנו עם הערבים על הארץ הזו הוא מאבק אידיאלי-מוסרי. לא פחות משהוא מאבק מדיני וצבאי. אבסורד הוא לחשוב שמול נלי האיסלם הקליפוני הלאומיות הערבית נכלל לנצח במאבק הכולל, בלי שנוצח קודם במאבק היהודי.

ודבר זה מחייב את העמקה החינוך הציוני - ולא את עקירתה. את העשרת התודעה היהודית - ולא את מחיקתה. את כיבוש מסוזה ישראל - ולא את בלוייה. את הזיק האמונה בעדקתנו - ולא בעדקת אויבנו.

אבל ההיסוד הזה קורה עשוי. אנו עדים לזה-ציוניזציה של החינוך והתרבות. מתחנך מה עתה דור שלא ידע את יוסף - לא את זה של מצרים, ולא את זה של תלמי. האומה היהודית היא כמו עץ שנשתל מחוץ בקרקע עמיקה - והוא נתון לסעפות וסלסלות הזרח. במהלך חסופה חלק מהעלים נהרשים ונישאים ברוח (אנו מוצאים אותם נהונים בסוניית בני-יורה ובלוס-אנג'לס כפי שהעץ ישרוד בסופה, עליו להעמיק את השורשים בקרקע. לא רק בקרקע המפיות על-ידי ההתיישבות והתנחלות, אלא גם על-ידי העמקת השורשים בקרקע הרוחנית של התרבות היהודית וערכי הציונות. זהו סדר העדיפויות הלאומי האמיתי שיקבע את גורלנו ועתידנו כאן - ולא תהימן הגמור המתבצע היום מול עינינו כשהגולל השלטוני יתהפך - להפוך אותו מחר יותר ממה שחושבים - קודם כל והסוף את זה.

הרוב המכריע של חברי הליכוד לא רוצה לחזור לעידן השביעיות וההתכתשויות. הוא מבין את גורליות המשימות העומדות לפנינו, לא ייגרר לפלגנות ולא יעסוק במאבקי סרק. הוא ירתום עצמו למשימות ההיסטוריות של הדור

להפריכה: בימי בית שני, עד מלכות הרשעה של אנטיוכוס הרביעי, חי העם היהודי בארצו באוטונומיה מלאה, ללא מלך משלו. חמור מזה, אף ללא ניסיון לפרוק עול מלכות פרס ויוון (כאמור עד גיורת אנטיוכוס). והרושם הכללי מכל אותה תקופה - ארבע מאות שנים: שיש שביעות רצון בעם, או ביישוב, וחיים יפים ושקטים מלווים בפוריות רוחנית שניצניה בתחום ההלכה ואף בשירה (בן סירא, למשל).

המצוקה, הפעם מצוקה דתית רוחנית, היא שהולכה למרד ולעצמאות מדינית. מרד בר'כוכבא בחסותו הרוחנית האדירה של ר' עקיבא, היה ניסיון, כמעט אחרון לחדש מלכות בנוסח בית דוד, "ארץ ושמים נוסדו יחד" בנוסחתו של רשב"י למחלוקת בית הלל ובית שמאי מה נברא תחילה ומשום מה, אני משער שמאחורי ויכות פייסי ומטפסי זה מסתתרת גם המחלוקת העתיקה: "ככל הגויים" או לא "ככל הגויים". אל נשכח עם זאת שגם אלה מהקדמונים שהתנגדו למלוכה - גדעון ושמואל שהוזכרו לעיל - לא היו יונים צחורות, רחמנים בני רחמים. שמואל במו ידיו משסף את ראשו של מלך עמלק (זכורה עדיין שתדלנותו של מרטין בובר לחון את אדולף אייכמן בשם

ישראל אלדד

עם "נורמלי" (פחות או יותר) והשוב מזה כרגע כמדינה נורמלית (??) מתרחשים אצלנו משברים נורמליים. עדיין לא הגענו ב"ה (האם אין אותו ב"ה פוגע ב"אובייקטיביות" הנדרשת של העיון?) למשבר דמוקרטיה נוסח איטליה, על חילופי ממשלות תכופים כליכך, ולא כל השרים מושחתים כבאיטליה. יש אבטלה, אך היכן, אפילו במערב המשגשג כלכלית, אין אבטלה? ישנה התדרדרות חברתית, סמים, פורנו, תקשורת שתלטנית וכו'. יש קו משותף ואפילו על דרך ההשפעות ההדדיות לפגעים רבים, אם כי ארץ ארץ וגונויה, מדינה מדינה ומושחתיה. ואף על פי כן ישנם משברים בישראל, שכמותם איננו מוצאים בגויים. כי אין בגויים דומה לגורלנו, ולטיטואציות המיוחדות המתהוות מייחודנו לטוב ולמוטב. כשם שכל השנאות ששנאנו הגויים בתקופות ומקומות רחוקים זה מזה ובכל מיני אמתלות וצורות, אף סותרות זו לזו (ועל קפיטליזם ועל קומוניזם, על הולדת ישו ועל צליבתו, על התבדלות ועל התבוללות) מתמקרות ב"מיתוס" אברהם בכבשן האש של נמרוד, על "חטא" ניתוח האיליים (בלשון היטלר: היהודים שתלו את המוסר ואת המצפון בעולם נגד העולם הבנוי על אילי הטבע, ולא הרוח). ככה כל המשברים הפנימיים בתולדותנו מתמקדים במחלוקת שמואל עם העם הרוצה מלך (משמע מדינה) "ככל הגויים".

מחלוקת זו מתחוללת בתקופה בה גורל הארץ עומד להכרעה. ארץ ישראל או ארץ פלישתים שממרכוז בעזה ואחיותיה, בערים הפלישתיות, שואפים פנימה וההרה, מורחה וצפונה. הנביא מתנגד למלוכה. יש תקדים מימי השופטים, גדעון (ה' ימשול בכם"), כמו ניחא לו במשטר השופטים, משטר כמעט אנרכיסטי, ועד ל"ציונות" נוסח אחד העם או בובר מזה, ורבני החרדים בארה"ב ובארץ וישעיהו ליבוביץ מזה, על כל גווניהם והצד השווה בכולם: מהות היהדות איננה פוליטית מדינית, כי אם דתית, רוחנית. מי על תרי"ג מצוות ומי (נוסח בובר) דיו ביי"ג מצוות, העיקר לא במתכונת גויית של מדינה.

לא הועילה תורה שקבעה מפורשות "שום תשים עליך מלך", לא הועילה ההכרעה האלהית הישירה של אלהים המצווה, הכופה ממש על שמואל להמליך מלך, אם את שאל, אם את דוד כובש כל הארץ, כובש ירושלים, המקים את המלכות והופכה להיות גם חזון לעתיד,

חטא המרגלים

האם "ככל הגויים בית ישראל"? מחלוקת זו מתחוללת בתקופה בה גורל הארץ עומד להכרעה: התשובה החילונית שניתנה כן - "ככל הגויים" (מדינה דמוקרטית, חומניסטית, חילונית) תשובה שהתחברה במציאות הישראלית דווקא לקונספ השני - המחנה החרדי. גם הוא הוא, בעצם, במדינת

"מוסר היהדות", וגדעון בונה מזבח לה' וקורא למזבח "ה' שלום" ויוצא... למלחמה על המדיינים, ובשובו מנצח הוא נוקם נקמת דם בערים הישראליות ששיתפו פעולה ("סוון" שכוה) עם האויבים. אחרי מרד בר'כוכבא כמו שככה המחלוקת העיקרית וחז"ל ביצרו את "מדיניות השלום" בפסיקה: האיסור לעלות בחומה, המשמש עד היום בסיס אידיאי למחנה הדתי האנטי-ציוני. מכאן נובע השורש האידאולוגי, כמעט הצידוק המוסרי, להשתמטות מגיוס בני ישיבה לצה"ל. הוכחה נוספת לתיוה המרכזית של רשימה זו: לכל המשברים שלנו יש שורשים עמוקים, גם לטוב וגם לרע, גם לנהשונים, גם לדתן ואכירם. לא משבר בלבד כי אם תהום פעורה כמו מתמדת כל עוד יש היתר והכשר של גדולי תורה ליהודי אותנטי שם וכאן להמשיך בגוליות, גם לאחר שואה, ועם קיומה של מדינת ישראל בארץ ישראל. זו מחלה ממאירה, גם אם לא קטלנית. למה לא, אם לא מתים לפני שמושמים...

ומכיוון שהציונות היא פרי שני השורשים - מאז המהפכה הצרפתית - שורש חיובי של הרצון להתמיד בלאומיות היהודית גם בימי האמנספיציה ובהשפעת המערב על כל החיים, וגם בעוצמה הרוחנית שהתגלמה ביהדות התורה יד ביד עם התגברות שנאת ישראל שוב על רקע מיתוס נמרוד וכבשנו. דווקא המנדלסונים, הפרוידים, המרכסים,

אחרי מרד בר'כוכבא שככה המחלוקת העיקרית וחז"ל ביצרו את "מדיניות השלום" בפסיקה: האיסור לעלות בחומה, המשמש עד היום בסיס אידיאי למחנה הדתי האנטי-ציוני. מכאן נובע הצידוק המוסרי להשתמטות מגיוס בני ישיבה לצה"ל

כשכל הנביאים המנבאים גאולה מעמידים את בית דוד כערוכה לחוסן פייסי ועצמאות רוחנית ומוסרית כאחת. ודאי שגם קבלת עול מלכות ארצית - כניעת שמואל לעם ולשם - איננה פוסדת מעול שמים: מלך כותב לו ספר תורה (משמע בלשון גויית: מלוכה קונסטטיטוציונית, התורה היא הקונסטטיטוציה. סנהדרין כמוסד מתוקק עליון, למרות המונח והצורה היווניים, אך מוטב סנהדרין בלשון יוון המתוקקת חוקי פרושים מאשר כנסת בלשון עברית המחוקקת חוגי גויים...), עד "יד חזקה" שכל כולה חוקה לימי גאולה ושלטון ישראל.

עובדה היא ואין להכחישה, אם כי במאוד מאוד הייתי רוצה הלקי הראשון של המאמר התפרסם בגיליון הקודם.

במימד הרביעי הסמוי

אלה, אפוא, שלושת המימדים של המשבר בישראל: מימד פוליטי, מימד היסטורי ומימד אמוני. שלושתם גלויים אם כי צריכים לימוד וראייה פרספקטיבית רחבה ורחוקה. אך יש כמוזן גם מימד רביעי והוא ממש מטאפיסי (כולל ההגבלה שהגבלתי את המושג אצלנו, אצלנו לא מתה הפיסיקה).

אין צריך לומר שמשורש שורשינו אין היהדות יכולה לקבל התרחשות ללא ההשגחה, ללא מישהו שמעומק ומרחק השמים ציווה או לפחות איפשר את ההתרחשות (כולל השמד, כולל - אפילו -

*הציונות היא פני שני השורשים. האחד - חיובי, שהוא
הרצון להתמיד בלאומיות היהודית גם בתקופת
האמנסיפציה, מתוך עוצמה החובנית שהתגלמה ביהדות
התנחה. ואילו השני הוא פני המחלוקת האם "ככל הנגים
בזת ישראל?"*

ההשמדה, אך גם כולל גם הקמת מדינת ישראל). וכלפי מימד רביעי זה, הסמוי מן העין וגם מן השכל, אך מצוי וקיים בלב, כלפי ההשגחה העליונה, חייבים, על כל פנים לפי אופיים של אברהם אבינו, של נביאים קדמונים, של איובים ושל ר' לוי יצחק ברדיצ'באיים, ועד למשורר הנבואי של ימינו - אצ"ג, רשאים, ואולי אף חייבים לשאול: עד מתי ולשם מה, ריבונו של עולם! ובלשון הקרובה לנו היום, ולי במיוחד, בזה הנוסח:

בא זמן ועליך לבחור: להיות אבי־אלקים
כאשר נכספנו מאז,
המברך את עמו אל אתו וסדנו, על חרבו ושירו,
בין יאור ונהר;
ונכון יהי בית המקדש על ההר: חסננו ופארנו לך.
נהיה יהודים בטלית ותפילין בתורה ודעת ועמל,
שדמם דם מלכות: בר־שילם־ומגן;
יהודים, שכתר דוד בארצם וחרבו המבורכת
מונחת בנדן על דייק; ...
או שאתה מכריז ומודיע: אתם פטורי־הר־סיני!
ואתכם הצדקה, ולי תוגת־פנים -
הייתם נאמנים עד כלות נפש ודם־כל־גויה;
טובים מכם לאלקים, לא יהיו לאלקים עוד!
מגעו עיניכם מלדלג על פסגות ומהלוך בשמים.
לכו בגיא ופשטו במישור הטוב.
וראו: מה נאה אילן זה, מה נוצץ נהר זה! ...
לימדו מאומות העולם את הטוב והרע
ועשו כאשר טוב לבשרכם.
ולי לוי יצחק מברדיטשוב ודאי יהיה כה עצוב
עד־אין־דומה לעצבי: ...

לכאן או לכאן
אני, לוי יצחק מברדיטשוב, דורש תשובת רם!
ענה, אל־אן־זה־הכל?
עוד הלאה והלאה כשטוף ים לבלי חוק,
תחת הרבה־מאוד־שחק־עירום?
לא־לא!

באחרונה מרבים אצלנו ב"פריימריס". בחירות מוקדמות. שמא זה הפריימר שבפריימר, המוקדם לכל קדום? זה השורש שבנו, לא במקרה, ועלינו לבחור, לשוב ולבחור, לבל נחוש חלילה את קץ כל הדרכים, ובלשון הנאה של מתן תורה - לא חלילה מתן תורה חדשה אנו צריכים, כי אם מתן תורה חד־שודאי, ישראל מיסרדא דדוכרא. ●

עוררו את השנאה עד לאשוויץ, וכך נבעה הציונות משני שורשים. הועלתה המחלוקת בתשובה לשאלה "ככל הגויים", עד לקיטוב מלא. כן, ככל הגויים. נורמליזציה - מזה, כולל ההתבססות על הטובים שבגויים, אנשי השוויון בכל צורותיו, הלבנות והאדומות, הסגולה היתה ההתבדלות, הסגולה, בייחוד זו המחייבת תורה ומצוות, היתה מיושנת, על כן מדינה ככל המדינות המתוקנות והתרבות האירופי־אמריקנית היא התרבות בה"א הידיעה, על כן "פלורליזם" ו"דמוקרטיה" ו"דת היא עניינו האישי של הפרט" (דבר מופרך על פי היהדות השורשית ובכל תולדות האומה), על כן המפלצתיות של הצירוף: שולמית אלוני שרת התרבות דווקא, אחת מהלוחמות המרכזיות לתרבות ההסתגלות לחיטול הסגולתיות. ובקוטב השני - ההתחרדות, כולל החלשת הכיפה הסרוגה לעומת התחזקות הכיפה השחורה, הנוגדת כל הסתגלות, עד למסקנה: לא לציונות, משמע גם לא למדינה בכלל. גם ראשי אגודת ישראל דנו לא מכבר באפשרות להצטרף לקואליציה בעצם ימי המו"מ על נסיגה מיהודה ושומרון. כל מיני תנאים ליהדות אוטנטית זאת, אך לגמרי לא תנאי התחזקה בארץ־ישראל. במרכז ארץ־ישראל - זה לא איכפת להם. מבני

והמימד האמוני

ישראל מדינה "פכל הגויים", שהוא אינו אלא גולה
בתוך אומה מדינה.
אסכולת היהדות האמיתית הקדומה, זו של מתתיהו
ויהודה המכבי, ובעיקר: זו של בני עקיבא, אסכולת
מרפז הרב, בני עקיבא, גוש אמונים - דווקא היא,
שראוי לה שתהא הסמן ההיסטורי - נדחקה החוצה

המרגלים הם, גם אם מניחים תפילין של רבנו תם. ולא כליכך תם. ועל כן גם האפשרות המפלצתית של קואליציה ש"ס־ר"ץ משני הקטבים. מדינת ישראל לדעת החרדים דינה כמדינה של גויים שאנו אזרחים בה בתנאי שמניחים לנו לחיות על פי התורה ולא איכפת לנו מלחמות הגויים או גורל המדינה. דינא דמלכותא - דינא, גם אם מלכות זו שמה ישראל (אגודת ישראל, ויותר מזה ש"ס, גורסת בשינוי קל: דינר דמלכותא - דינר). בעוד שהמחנה המכונה חילוני מניח ברוב חסדו לחרדים לחיות חיים אוטונומיים משלהם, מה עוד - וכאן נקודת המוקד והכאב בהתרחשות האקטואלית הרת האסונות עדי חורבן - שחלק גדול של מחנה חרדי זה (גם מאלה שטרם הצטרפו לממשלה), לא יעלה בחומה למנוע נסיגה מארץ אבות. לא ילחמו אפילו על ירושלים ובנותיה, דיים בבני־ברק ובנותיה.
זהו המשבר במעמקים ההיסטוריים, ולפי אסכולת היהדות האמיתית הקדומה, זו של אלהים המצווה על שמואל להמליך מלך, זו של מתתיהו ויהודה המכבי, ובעיקר: זו של ר' עקיבא, אסכולת מרכז הרב, בני עקיבא, גוש אמונים, אסכולה שמן הראוי היה שתהיה הסמן ההיסטורי, שלב שני לאחר הכיבוש הפיסי וההתנחלות. ודווקא מחנה לגיטימי ביותר זה נדחק החוצה.
מתוך נאמנות לארץ השקולה כנגד - ולא חלילה נגד - השמים.

שמעון קליין

הציבור שלנו, אשר מזה שנים הורגל להניף דגלים, להיות בצד של מקבלי ההחלטות ופעמים אף להובילן, נטש בעת האחרונה, שלא מרצון, כמה וכמה "מבצרים" חשובים, ובמידה מסוימת אף את עולם העשייה. גוירת "גלות" זו ניתן לדמותה, מבחינות מסוימות, לגלות האומה מארצה. אם נגדיר את הגלות כניתוקה של האומה מעולם המעשה, אזי נוכל להקיש, ועל-ידי כך להחכים, בהבנתן של הפסקות חלקיות, כאלה או אחרות, בורמות החיים.

הנחת יסוד חשובה היא, שבעת אשר פוקדת צרה את יעקב, לא די לבקש את הסתלקותה, אלא יש להתחקות אחר שורשיה, להתמודד אתה, ולבסוף - "ממנה יושע". כך היה בגלות מצרים אשר יצאנו ממנה ברכוש גדול, כך בשאר הגלויות וכך, "להבדיל", יכול להיות היום, והדברים תלויים בנו.

עם ישראל חזר בגופו אל מזרח ארץ אבותיו לפני עשרים ושש שנה, אך עדיין לא עיכל אותה ברוחו. ההישגים של מלחמת ששת-הימים מצטיירים בתודעתם של יותר מדי יהודים כקלפי מיקוח בדרך לשקט ולשלווה, וזהו לכאורה שורש הלענה.

פתרונות קלים אין, אך מכיוון שהפתרון נעוץ בשורשו של החסרון, עם ישראל צריך לשוב ולכבוש חבלי ארץ אלו, והפעם לא מדובר בכיבוש פיסי, אלא בכיבוש התודעה. כל כוחנו ביש"ע נובע מהיותנו שליחי הציבור. אמנם זכין לאדם שלא בפניו, אך לא תועיל השליחות, כשהמשלח יודע את פעלי של השליח ומנוכר להם.

עומדות בפנינו, לכאורה, שתי דרכים, האחת ארוכה והאחת קצרה. הקצרה היא מפורסמת ונדושה. תכליתה, במקרה הגרוע, להחליף את מקצת היושבים על הכסא, ובמקרה הטוב, להפיל את הממשלה ולשים קץ לתכנית הנסיגה הכוללת שעליה מנצחת הממשלה הנוכחית. הדרך הארוכה היא להחשות בכמה תחומים, לכנס את הכוחות ולבקש עצה היאך להביא את ארץ-ישראל אל העם

ארץ-ישראל מנוולה לצאת

במאמר "למהלך האידיאות בישראל" מתייחס הרב קוק למעלות שאותן רכשה האומה בשנותיה הארוכות בגלות. עם ישראל, שעוב את החיים הלאומיים, העמיק את קומתו הנצחית "אל מרומי שאיפת הצדק המוסרית, המדע העיוני והשכל הנקי" (אורות עמי קט), דווקא בעת שהיה מנותק משלטון וממערכות של עשייה. רק לאחר תהליך הבראה זה, לאחר שנים ארוכות אשר בהן עוגן קיומה של האומה היה נטוע אך ורק בחיי הרוח, ב"אין אומתנו אומה אלא בתורתה", חזרה אלינו הפקידה האלהית וקראה לנו לשוב אל ארצנו.

כראש וראשון לכל - חשוב לדעת את המציאות. אנו, כציבור, חייבים להשלים עם המצב הומני שבמהלכו התחלפו אי אלו תפקידים בהנהגת האומה, ואנו יצאנו למעין פסק זמן. מציאות שצריכים ללומדה, לדעת את הכוחות והמעלות הגנוזים בה, להצטייד בהם, ורק אחר כך לצאת שוב למערכה, ובעזרת ה', גם לנצח. ארץ-ישראל מונחת היום על שולחן הניתוחים כשאי אלו סיבוכים בכמה מאיבריה, והצוות הרפואי אשר הרדים את התולה מבקש לו פתרונות קלים. הוא שכח לרגע שלא כלייך מהר קוטעים יד או רגל, ובעצם, הוא כנראה אינו מודע לכך שהידיים האלו איברים חיים הם, ואף באיברים שהנשמה תלויה בהם הוא מוכן לתתן.

הרב שמעון קליין הוא תושב בית-אל.

אנו, כציבור, חייבים להשלים עם המצב הומני שבמהלכו התחלפו אי אלו תפקידים בהנהגת האומה, ואנו יצאנו למעין פסק זמן. מציאות שצריכים ללומדה, לדעת את הכוחות והמעלות הגנוזים בה, להצטייד בהם, ורק אחר כך לצאת שוב למערכה, ובעזרת ה', גם לנצח

ישנו סיכוי לא מבוטל כי ארץ-ישראל תצא מחוזקת בסופו של תהליך דווקא בניצוחה של ממשלה זו והסיבה: גישת ההתנתקות למיצון אפשרויות הוויתור המקסימליות, עדי כפי חציית קווים אדומים, אמנם שורשיה במחלה יסודם, אך מאידך רפואה שמונה פה, בפעם הראשונה יגיע עם ישראל לתחושה ולהכרה שמיצה עדי תום את כל האפשרויות כבר היום אנו עדים לנפילתם של הערבים בשבי הדמיון בתביעות מופתעות ובנשיות אלימות, תהליך אשר יתן צידוק מוסרי עמוק לתביעתנו הציונית, וקשה יהיה לממשלה להתעלם מאמת פשוטה זו